

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 22C/19/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117204040
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Hauerlandová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2117204040.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD. v spore žalobcu: N. K., H.. XX.XX.XXXX, C. D. XX, R., proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená 1/ Národná rada Slovenskej republiky, Námestie A. Dubčeka 1, Bratislava a 2/, Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4, 6, 8 Bratislava, o výpočet starobného dôchodku a iné, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 21.02.2017 upravenou podaním zo dňa 04.09.2018 žiadal, aby súd rozhodol, že „Slovenská republika za ktorú konajú: Národná rada Slovenskej republiky (NR SR) a Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (MPSVaR SR) porušuje základné práva a slobody, ktoré zaručuje Ústava SR, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý Slovenská republika ratifikovala zákonom a taktiež aj antidiskriminačný zákon č. 365/2004 Z. z. - porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania a to pri výpočte starobného dôchodku pre žalobcu za obdobie od 01.01.2004 až ku dňu 01.01.2018 a taktiež pri výplate Vianočných príspevkov. Súd prikazuje, aby žalovaná: Slovenská republika za ktorú konajú: NR SR a MPSVaR SR zabezpečila zaplatenie žalobcovi nevyplateného starobného dôchodku v rozdiely: 93,00 EUR za každý uplynutý mesiac od 01.01.2004 do 01.01.2018 s príslušným za každý rok 10% ročným úrokom z omeškania, ktorý vznikol z dôvodu nevyplácania starobného dôchodku podľa zákona č.461/2003 Z. z., a to všetko najneskoršie do jedného mesiaca od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd prikazuje, aby žalovaná Slovenská republika za ktorú konajú: NR SR a MPSVaR SR zabezpečila zaplatenie žalobcovi Vianočné príspevky za príslušné roky výplaty Vianočných príspevkov vrátane 10% úroku z omeškania za každý kalendárny rok. Všetky trovy konania zaplatí žalovaná strana.“

2. Žalobu odôvodnil tým, že namieta porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania a taktiež diskrimináciu staršej skupiny dôchodcov ktorí mali vypočítaný starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších oproti skupine dôchodcov, ktorí majú vypočítaný starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších, tým, že sa na neho nevzťahuje nový spôsob výpočtu starobného dôchodku, ktorý by bol pre neho výhodnejší, z dôvodu väčších zásluh. O spôsobovaní škôd pri výpočte dôchodku horeuvedeným postupom Slovenskej republiky sa dozvedel až na základe sťažnosti a žiadosti zaslanej MPSVaR SR zo dňa 16.04.2016, a to až na základe písomného oznámenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, sekcia sociálneho poistenia a dôchodkového sporenia, zo dňa 16.05.2016, číslo:XXXXX/XXXX XXXXX/XXXX-Z. X., v ktorom mu bolo oznámené, „Podmienky určenia sumy starobného dôchodku

podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2004 v porovnaní s podmienkami určenia sumy starobného dôchodku podľa právnych predpisov účinných pred týmto dňom, sú výhodnejšie pre poistencov s nadpriemernými zárobkami“. Obrátil sa aj so sťažnosťou na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý sťažnosť odložil dňa 28. júna 2016. Následne sa obrátil aj so sťažnosťou zo dňa 26.07.2016 na Európsky súd. Keď Ústavný súd SR dňa 28. júna 2016 odložil pod číslom: Rvp 7953/2016-6 podanie - sťažnosť, tak sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR so žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku náhrady spôsobenej škody pri výkone verejnej moci, orgánom verejnej moci, v zmysle § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že škoda mu vznikla následkom nezákonného rozhodnutia spôsobeného nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci pri výkone legislatívnej činnosti, ktorú bol orgán povinný vyvinúť smerom k právam a povinnostiam fyzických a právnických osôb na realizáciu práva ES. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 30.01.2017, číslo:XXXXX/XXXX/XXX postúpilo žiadosť na ďalšie konanie Národnej rade Slovenskej republiky. Národná rada Slovenskej republiky listom zo dňa 06.02.2017, číslo: CRD 253/2017 sa vyjadrila k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody tak, že Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky nárok neuznáva. Okrem horeuvedenej diskriminácie a porušovania zásady rovnakého zaobchádzania, čo sa prieči dobrým mravom, pri výpočte starobného dôchodku je diskriminovaný a je porušovaná zásada rovnakého zaobchádzania pri zvyhodňovaní určitej skupine ľudí v pridelovaní vianočných príspevkov. Pridelovanie vianočných príspevkov je viazané na určitú hranicu príjmu starobného dôchodku. Na základe horeuvedených dôvodov sú porušované Slovenskou republikou okrem príslušných zákonných ustanovení, ako je napr.: antidiskriminačný zákon č.365/2004 Z. z.-aj Ústava Slovenskej republiky a to: článok 12, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to najmä čl. 14 - Zákaz diskriminácie. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení k žalobe predložil: Rozhodnutie číslo Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 06.09.2001, Rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 09.02.2004, Rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie, zo dňa 11.decembra 2008, Rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 03.decembra 2015, List zo dňa 16.04.2016 adresovaný MPSVaR SR, Sťažnosť na porušovanie základných práv a slobôd a diskrimináciu, Žiadosť o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, List MPSVaR SR, zo dňa 16.05.2016, List MPSVaR SR zo dňa 31. januára 2017. Odloženie podania zo dňa 28.6.2016, Formulár sťažnosti zo dňa 26.07.2016, List zo dňa 13.01.2017 adresovaný Ministerstvu spravodlivosti SR, List MS SR zo dňa 30.01.2017, Vyjadrenie Kancelárie NR SR zo dňa 06.02.2017.

3. Žalovaný v zastúpení NR SR sa podaním zo dňa 19.10.2017 k žalobe vyjadril tak, že nie je daná právomoc všeobecného súdu, žaloba nespĺňa procesné podmienky v časti nesprávneho označenia žalovaného v spojení so štátnym orgánom, ktorého žalobca označil ako štátny orgán, ktorý má za štát konať. Vo veci, ktorú žalobca žaluje, už konal a rozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý svojím nálezom PL. ÚS 12/2014-56 zo dňa 10. júna 2015 dospel k záveru, že právna úprava výpočtu starobných dôchodkov nie je diskriminujúca a je v súlade s právnym poriadkom. Posudzovať samotný akt prijatia zákona zákonodarným orgánom ako protiprávne konanie, ktorým došlo k diskriminácii, nemá žiadnu oporu v zákone. Je to prejavom princípu nezodpovedania za legislatívnu činnosť, ktorú NR SR vykonáva ako jediný zákonodarný orgán v Slovenskej republike. Výklad, ktorým sa má dosiahnuť založenie zodpovednosti NR SR nie je možný, nakoľko je v rozpore s povahou veci, t. j. princípom imunity a nezávislosti zákonodarných orgánov. Ústavný súd SR ako jediný súd môže rozhodovať o súlade právnych noriem sústavou Slovenskej republiky, pričom sa v náleze PL. ÚS 12/2014-56 vyslovil, že predmetná právna úprava starobných dôchodkov nie je diskriminačná a je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Proces prijímania zákonov, a predovšetkým hlasovanie poslancov o zákone však nie je možné označiť za protiprávne konanie. Poukázal na novelu zákona č. 514/2003 Z. z., ktorou bolo s účinnosťou od 1.1.2013 do zákona doplnené vymedzenie, podľa ktorého sa za nesprávny úradný postup nepovažuje postup alebo výsledok postupu NR SR pri výkone jej zákonodarnej činnosti, za ktorý by mohol parlament ako zložka štátu zodpovedať za škodu. Podľa dôvodovej správy je táto právna úprava formalizovaným vyjadrením aktuálneho právneho stavu, t. j. a ako už bolo spomenuté, je vyjadrením skutkového stavu, ktorý do prijatia tejto novely z. č. 514/2003 Z. z. vedome nebol upravený, nakoľko je z povahy už existujúceho princípu per se vylúčený. NR SR je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky. Právne predpisy, na ktorých sa tento orgán uzniesol však nepodliehajú preskúmaniu všeobecnými súdmi, pričom jediný orgán, ktorý je oprávnený o nich rozhodovať, a aj to len v konaní o určenie ne/súladu právnych predpisov s Ústavou SR, je Ústavný súd SR, ktorý v tejto veci už rozhodol nálezom PL. ÚS 12/2014-56. Právny poriadok navyše neumožňuje, aby súdna moc posudzovala legislatívny proces, jeho vplyv a dôsledky na práva (nepriamych) adresátov právnej normy z dôvodu, že údajne diskriminačná norma sa stala súčasťou právneho poriadku na základe legislatívneho

procesu. NR SR nie je subjektom, s ktorým by sa malo konať v tomto spore ako s orgánom, ktorý vystupuje v mene štátu, a to z toho dôvodu, že NR SR nie je subjektom, ktorý môže konať za štát. Žalobca označil NR SR ako orgán konajúci za žalovaného, v predmetnom konaní je žalovaný len jeden, a to štát - Slovenská republika. Štát - Slovenská republika koná prostredníctvom príslušného orgánu (či právnickej osoby), pričom je zrejmé, že za štát bude (by mal) konať vždy len jeden štátny orgán. Skutočnosť, že v prvom rade je za žalovaného označená Slovenská republika zastúpená NR SR, v druhom rade Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, nemení na totožnosti žalovaného, ktorým je štát - Slovenská republika, žalobca nesprávne označil účastníka konania za štát. Žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú a neopodstatnenú. Určovacia žaloba a domnienka žalobcu o existencii nároku nemá oporu v práve, navyše o uvedenom už konal Ústavný súd SR. Na základe toho navrhol, aby súd návrh na začatie konania zamietol. Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností musí uniesť žalobca, a to uvedením dôkazov, z ktorých možno odvodzovať, že došlo k diskriminácii. To znamená, že žalobca musí nielen tvrdiť, ale aj predložiť súdu také dôkazy, z ktorých možno dôvodne usúdiť, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Zo žaloby uvedené nemožno vyvodiť.

4. Žalovaný v zastúpení MPSVaR SR sa podaním zo dňa 12.05.2017 k žalobe vyjadril tak, že žalobca sa jednoznačne nevyjadril k tomu, na základe akého právneho titulu si škodu uplatňuje, nakoľko žalobca odoslal viacerým orgánom verejnej moci rôznerodé podnety, sťažnosti, ale domáhal sa i nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobca uvádza, že údajná škoda mu bola spôsobená v roku 2004, keď mu nebol prepočítaný dôchodok podľa novej právnej úpravy, t.j. podľa zákona č. 461/2003 Z.z., nakoľko žalobca sa radí medzi takzvaných „staro dôchodcov“. Podľa § zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode (zákon č. 461/2003 Z.z. bol účinný ku dňu 1.1.2004, zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť až ku dňu 1.7.2004). Napriek tomu, že nie je zrejmý právny titul na základe ktorého si žalobca uplatňuje ujmu, žalovaný v druhom rade z opatrnosti namieta premlčanie práva na uplatnenie nároku na náhradu škody. Posudzovanie nároku na starobný dôchodok priznaný pred účinnosťou zákona č. 461/2003 Z.z. upravujú jeho prechodné ustanovenia. Podľa § 260 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. dávky dôchodkového zabezpečenia priznané podľa predpisov účinných pred 01.01.2004, sa považujú po 31.12.2003 za dávky podľa tohto zákona, a to v sume, v akej patrili k 31.12.2003. Sociálna poisťovňa postupovala v súlade s Ústavou SR ako aj všeobecne záväznými právnymi predpismi, keď starobný dôchodok vyčíslila podľa predchádzajúcej právnej úpravy, t.j. podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, a neprepočítavala ho po účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z. K otázke diskriminácie musí žalovaný v druhom rade uviesť, že starobný dôchodok Sociálna poisťovňa posudzovala a vyplácala rovnako, ako starobný dôchodok ostatných fyzických osôb, ktorých nárok na výplatu starobného dôchodku vznikol pred 01.01.2004, t.j. pred účinnosťou zákona č. 461/2003 Z.z. Všetkým týmto dôchodcom sa vypočítal dôchodok rovnakým spôsobom, a to v súlade so zákonom č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Z uvedeného vyplýva, že v prípade žalobcu nedošlo k diskriminácii. Sociálna poisťovňa je však samostatný subjekt práva a Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny za jej konanie ako samostatnej právnickej osoby nenesie zodpovednosť. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy konajúci v mene Slovenskej republiky v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nie je subjekt, ktorý by mal zastupovať Slovenskú republiku v predmetnom konaní, nakoľko podľa § 4 ods. 1, písm. i) zákona č. 514/2003 Z.z. koná v mene štátu verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom. V prípade podľa § 4 ods. 1, písm. i) zákona o zodpovednosti za škodu, ide predovšetkým o právnické osoby, ktoré boli zriadené zákonom a ktoré sú oprávnené vykonávať časť verejnej moci (Sociálna poisťovňa, ústredie). Predmetný nárok na náhradu škody je pred uplatnením na súde nevyhnutné predbežne prerokovať, čo žalobca urobil, ale s NR SR, z tohto dôvodu Slovenská republika zastúpená Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny namieta nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Nie je splnený základný zákonný predpoklad na uplatnenie tohto nároku, ktorým je samotné nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, a preto má žalovaný v druhom rade za to, že v danej veci nie je právny nárok na náhradu žalobcom uplatnenej škody, avšak

zároveň zotrúva na tvrdení, že žalobcov titul, z ktorého sa domáha predmetnej ujmy, je podľa názoru žalovaného v druhom rade, vágny.

5. Žalobca v replike zo dňa 20.11.2017 uviedol, že vyjadrenia žalovaných sú účelové s jediným cieľom zbaviť sa zodpovednosti za každú cenu za diskriminačné krivdy, porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania a následne spôsobované majetkové a aj nemajetkové škody - (psychickými stresmi na jeho osobe), čo je v rozpore príslušným zákonným ustanoveniami, najmä s Ústavou Slovenskej republiky - (ďalej ústava) a taktiež s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 s dodatkovým protokolom a protokolmi č. 4, 6, 7, 12 a 13 - (ďalej dohovor), celkovo sa to prieči dobrým mravom a taktiež potrebnej príslušnej ľudskosti. Nález ústavného súdu sa v žiadnom prípade nedá aplikovať na prípad podaného návrhu žaloby. Čo sa týka námietok premlčania práva na uplatnenie nároku na náhradu škody, tieto námietky sú neopodstatnené. Žalobca sa oficiálne dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá až na základe listu MPSVaR SR sekcia sociálneho poistenia a dôchodkového sporenia zo dňa 16.5.2016, číslo 2146/2016 11612/2016-M_OSP. Doteraz sa nedozvedel o výške spôsobenej škody, ktorú výšku môže vypočítať iba na základe príslušných platných predpisov Sociálna poisťovňa aj s ohľadom na príslušné úpravy dôchodkov v predchádzajúcich rokoch. Navrhol, aby Sociálna poisťovňa ústredie vypočítala starobný dôchodok podľa nového zákona č.461/2003 Z. z. s porovnaním doteraz vyplácaných dôchodkov vrátane ich úprav (zvýšenia) v jednotlivých obdobiach a vyčísleným rozdielom v jednotlivých rokoch oproti skutočne vyplácaným starobného dôchodku, a patriaceho vypočítaného dôchodku podľa nového zákona č.461/2003 Z. z.

6. Žalovaný v zastúpení MPSVaR SR sa duplikou zo dňa 30.01.2018 vyjadril tak, že zotrval na svojich tvrdeniach o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko žalovaný si uplatnil žiadosť o predbežné prerokovanie na náhradu škody u Národnej rady SR, teda v zmysle vyššie uvedeného zákona, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci, v mene SR koná ten štátny orgán, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku. Žalovaný je toho právneho názoru, že žalobca môže vykonať iba horizontálnu komparáciu a nemôže sa porovnávať s dôchodcami, ktorým bol vyčíslený dôchodok už podľa zákona č. 461/2003 Z. z., ale iba s tými, ktorým bol vyčíslený dôchodok podľa zákona 100/1988 Zb. len v prípade, že by v porovnaní s nimi mal inak vypočítaný dôchodok by sa mohlo jednať o žalobcom tvrdenú diskrimináciu. Žalovaný má za to, že vertikálna komparácia, ktorú sa žalobca vehementne snaží uplatniť, nie je z právneho hľadiska možná, nakoľko predsa platí, že lex retro non agit, a podľa právneho názoru žalobcu by s v danom prípade jednoznačne jednalo o retroaktivitu. Starobný dôchodok Sociálna poisťovňa posudzovala a vyplácala rovnako, ako starobný dôchodok ostatných fyzických osôb, ktorých nárok na výplatu starobného dôchodku vznikol pred 01.01.2004, tj. pred účinnosťou zákona č. 461/2003 Z.z. Všetkým týmto dôchodcom sa vypočítal dôchodok rovnakým spôsobom, a to v súlade so zákonom č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Z uvedeného vyplýva, že v prípade žalobcu nedošlo k diskriminácii. Sociálna poisťovňa postupovala v súlade s Ústavou SR ako aj všeobecne záväznými právnymi predpismi, keď starobný dôchodok vyčísliła podľa predchádzajúcej právnej úpravy, tj. podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, a neprepočítával ho po účinnosti zákona č. 461/2003 Z. z..

7. Žalovaný v zastúpení NR SR sa duplikou zo dňa 30.01.2018 vyjadril tak, že žalobca úmysel žalovať „navrhovateľov a tvorcov“ zákona č. 461/2003 Z. z., ktorí prijatím zákona mali spôsobiť žalobcovi údajnú škodu. Legislatívnu činnosť Národnej rady Slovenskej republiky označil za „nezákonné rozhodnutie“. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zn. 8Sžo/26/2015, v zmysle ktorého je zodpovednosť štátu za normotvornú činnosť z pôsobnosti akéhokoľvek zákona vylúčená. Normotvorná činnosť nie je vykonávaním úradného postupu vo vzťahu ku konkrétnym účastníkom, teda chýba príčinná súvislosť medzi normotvornou činnosťou a škodou, a to z dôvodu, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. Keďže proces prijímania právnych predpisov nie je aktom individuálnej aplikácie práva, pričom v tomto procese nevystupujú jednotlivci ako účastníci a účelom legislatívneho procesu je vznik práva (a nie jeho aplikácia), žalovaný nemôže byť zodpovedným subjektom za proces tvorby a prijímania zákonov. V tejto veci nie je splnená podmienka, ktorou je existencia nesprávneho úradného postupu, nakoľko údajne diskriminačná právna norma bola prijatá v súlade so všetkými právnymi predpismi. Prijatím zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení nebol porušený žiaden zákon a tým ani nemohlo dôjsť k protiprávnemu konaniu, voči ktorému je právne možné podať voči nemu žalobu.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s nasledujúcimi listinami: vyjadrenie NR SR zo dňa 06.02.2017, postúpenie žiadosti zo dňa 30.01.2017, žiadosť žalobcu zo dňa 13.01.2017, odloženie podania zo dňa 28.06.2016, formulár sťažnosti zo dňa 26.07.2016, list MPSVR zo dňa 31.01.2017, list MPSVR zo dňa 16.05.2016, sťažnosť zo dňa 16.04.2016, rozhodnutie SP zo dňa 03.12.2015, rozhodnutie SP zo dňa 11.12.2008, rozhodnutie SP zo dňa 09.02.2004, rozhodnutie SP zo dňa 06.09.2002, rozhodnutie SP zo dňa 12.02.2018, rozhodnutie SP zo dňa 30.11.2017, rozhodnutie SP zo dňa 01.12.2016, vyjadrenie SP zo dňa 09.10.2019, rozhodnutie SP zo dňa 29.11.2018, rozhodnutie SP zo dňa 04.12.2014, rozhodnutie SP zo dňa 05.12.2013, rozhodnutie SP zo dňa 06.12.2012, rozhodnutie SP zo dňa 08.12.2011, rozhodnutie SP zo dňa 09.12.2010, rozhodnutie SP zo dňa 10.12.2009, rozhodnutie SP zo dňa 17.06.2008, rozhodnutie SP zo dňa 15.06.2007, rozhodnutie SP zo dňa 09.06.2006, rozhodnutie SP zo dňa 09.06.2005, rozhodnutie SP zo dňa 11.11.2004, rozhodnutie SP zo dňa 09.02.2004, rozhodnutie SP zo dňa 10.07.2003, rozhodnutie SP zo dňa 11.06.2002, rozhodnutie SP zo dňa 11.10.2001, rozhodnutie SP zo dňa 01.08.2000, rozhodnutie SP zo dňa 09.06.1999.

9. Súd na základe vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový stav veci:

10. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX zo 6.9.2002 podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení bol žalobcovi priznaný starobný dôchodok od 4.7.1998 v sume 5 567 Sk mesačne.

11. Starobný dôchodok bol zvýšený a vyplácaný od 16. 7.1999 v sume 5 957 Sk mesačne, od 16.8.2000 v sume 6 483 Sk mesačne, od 16.10.2001 v sume 6 937 Sk mesačne, od 16.7. 2002 v sume 7 284 Sk mesačne, od 16.7.2003 v sume 7 722 Sk mesačne, podľa zákona č. 461/2003 Z. z. od 1.2.2004 v sume 8 031 Sk mesačne, od 1.12.2004 v sume 8 305 Sk mesačne, od 16.7.2005 v sume 9 040 Sk mesačne, od 1.7.2006 v sume 9 578 Sk mesačne, od 16.8.2006 v sume 10 052 Sk mesačne, od 1.7.2007 v sume 10 681 Sk mesačne, od 1.7.2008 v sume 11 216 Sk mesačne, od 1.1.2009 v sume 398,30 EUR mesačne, od 1.1.2010 v sume 410,50 EUR mesačne, od 1.1.2011 v sume 417,90 EUR mesačne, od 1.1.2012 v sume 431,70 EUR mesačne, od 1.1.2013 v sume 442,90 EUR mesačne, od 1.1.2014 v sume 451,70 EUR mesačne, od 1.1.2015 v sume 456,90 EUR mesačne, od 1.1.2016 v sume 458,80 EUR mesačne, od 1. 1.2017 v sume 467,00 EUR mesačne, od 1. 1.2018 v sume 560,00 EUR mesačne, od 1. 1.2019 v sume 574,60 EUR mesačne.

12. Rozhodnutím č. 370 408 7690 z 12.2.2018 podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov určená suma starobného dôchodku od 4.7.1998 v sume 7 083 Sk mesačne, od 1. 1.2019 v sume 574,60 EUR mesačne.

13. Žalobca podaním dňa 16.04.2016 podal Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR sťažnosť pre diskrimináciu a žiadosť o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR listom zo dňa 16.05.2016 žalobcovi oznámilo, že podmienky určenia sumy starobného dôchodku podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2004 v porovnaní s podmienkami určenia sumy starobného dôchodku podľa právnych predpisov účinných pred týmto dňom sú výhodnejšie pre poistencov s nadpriemernými zárobkami. Vláda Slovenskej republiky uvedomujúc si túto skutočnosť a s cieľom aspoň čiastočne vyrovnať diferencie medzi sumou starobného dôchodku starodôchodcu a sumou starobného dôchodku určenou podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2004, zaradila medzi svoje priority, ktoré sú premietnuté v programovom vyhlásení na roky 2016 - 2020. aj riešenie uvedeného problému starodôchodcov.

14. Ústavný súd dňa 28.06.2016 odložil podanie žalobcu zo dňa 06.06.2016.

15. Žalobca sa podaním zo dňa 26.07.2016 obrátil so svojou sťažnosťou na Európsky súd pre ľudské práva.

16. Žalobca podaním zo dňa 13.01.2017 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pri výkone verejnej legislatívnej činnosti, čo bolo dňa 16.01.2017 postúpené Národnej rade SR.

17. Kancelária Národnej rady SR sa listom zo dňa 06.02.2017 žalobcovi oznámila, že jeho nárok neuznáva z dôvodu že Národná rada SR nezodpovedá za svoju legislatívnu činnosť, ktorá nie je úradným postupom, ani nezákonným postupom. Za prijatie právneho predpisu nenesie zodpovednosť za škodu.

Zákon o zodpovednosti za škodu upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú individuálnym právnym aktom, zákon je normatívnym právnym aktom. Zákonodarný proces nie spôsobilý na nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Národnú radu SR nie je možné považovať za orgán štátu zodpovedný za škodu prijatím zákona č. 461/2003. Z.z. o sociálnom poistení.

18. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR listom zo dňa 31.01.2017 žalobcovi oznámila, že starodôchodcovia, ktorí pred odchodom do dôchodku dosahovali nadpriemerné príjmy a suma tohto dôchodku bola vypočítaná podľa zákona účinného pred 1. januárom 2004, t. j. pred účinnosťou zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov vnímajú ako nespravodlivosť, že sa na nich nevzťahuje nový spôsob výpočtu starobného dôchodku, ktorý by bol pre nich výhodnejší. Pokiaľ ide o dotknutú skupinu starodôchodcov, za účelom odstránenia rozdielov v sumách starobných dôchodkov z dôvodu rozdielného výpočtu pripravuje v súčasnosti Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky návrh právnej úpravy, ktorej cieľom je dosiahnuť stav, aby suma starobného dôchodku uvedených starodôchodcov bola približne rovnaká ako jeho suma určená podľa zákona o sociálnom poistení. Účinnosť navrhovanej právnej úpravy sa predpokladá od 1. januára 2018.

19. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalobca“). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalovaný“).

20. Podľa čl. 2 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

21. Podľa čl. 86 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí najmä uznávať sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch a kontrolovať, ako sa dodržiavajú.

22. Podľa § 37 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy Ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy sa starajú o náležitú právnu úpravu vecí patriacich do ich pôsobnosti. Pripravujú návrhy zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, zverejňujú ich a po prerokovaní v pripomienkovom konaní predkladajú vláde; dbajú aj o dodržiavanie zákonnosti v oblasti svojej pôsobnosti.

23. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 513/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

24. Podľa § 295 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení tento zákon nadobúda účinnosť 1. januára 2004.

25. Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len „peňažná náhrada“) a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

26. Podľa § 249 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení poistenec podľa tohto zákona je aj fyzická osoba, ktorá bola zúčastnená na nemocenskom poistení a na dôchodkovom zabezpečení podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004.

27. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení poistencom patria práva pri výkone sociálneho poistenia rovnako v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v sociálnom zabezpečení ustanovenou osobitným zákonom.23a) /Zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon)./

28. Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení poistenec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté v dôsledku nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa domáhať právnej ochrany na súde podľa osobitného zákona.23a) /Zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon)./

29. Podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, znevýhodňovať alebo znevýhodňovať.

30. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.1a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/365/>>

31. Podľa § 2a ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

32. Podľa § 2a ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takéto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

33. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

34. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v sociálnom zabezpečení, zdravotnej starostlivosti, pri poskytovaní tovarov a služieb a vo vzdelávaní zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/365/>>.

35. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach prístupu a poskytovania sociálnej pomoci, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, doplnkového dôchodkového sporenia, štátnej sociálnej podpory4) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/365/>> a sociálnych výhod.

36. Podľa § 8 ods. 4 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon v systéme sociálneho zabezpečenia v zamestnaní diskriminácia nie je rozdielne zaobchádzanie z dôvodu veku, ktoré spočíva v ustanovení rôznych vekových hraníc na vznik nároku na starobný dôchodok a invalidný dôchodok v

tomto systéme, ako aj v ustanovení rôznych vekových hraníc v tomto systéme pre zamestnancov alebo skupiny zamestnancov, a používanie rôznych spôsobov výpočtu týchto dôchodkov, ktoré sú založené na kritériu veku; to neplatí, ak by súčasne došlo k diskriminácii z dôvodu pohlavia.

37. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon § 9 každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

38. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadostučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

39. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon právo na náhradu škody alebo právo na inú náhradu podľa osobitných predpisov¹²⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/365/>> /napríklad § 41 ods. 9 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>>/ nie je týmto zákonom dotknuté.

40. Podľa ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (od 1.7.2004).

41. Podľa ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi zákon č.58/1969 Zb).

42. Podľa ustanovenia § 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Tejt zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

43. Podľa ustanovenia § 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

44. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

45. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

46. Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

47. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

48. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. antidiskriminačný zákon žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

49. Žalovaný namietal nedostatok pasívnej legitímácie. Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalovaný“). Žalobca ako žalovaného označil Slovenskú republiku a súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6 Cdo 149/2011: Riadne označenie sťaťu ako žalovaného u účastníka konania je na ležitosťou riadneho návrhu na začatie konania. Sťať je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný sťaťny orgán, ktorý bude za sťať konať (§ 79 ods. 1 OSP). Neoznačenie toho, kto má za sťať konať, má za následok neuplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 OSP. V prípade, že žalujúca strana síce sťaťny orgán, ktorý má za sťať konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto sťaťneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý sťaťnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá OSP vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za sťať pred súdom konal sťaťny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

50. Nejde o vadu, ani nedostatok podmienky, pre ktorú by mal súd konanie zastaviť. Ak žalobca označil dvoch zástupcov žalovaného, súd s nimi konal, keď do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí najmä uznávať sa na zákonoch a kontrolovať, ako sa dodržiavajú a ministerstvo pripravuje návrhy zákonov.

51. Žalobca namietal diskrimináciu, keď o jeho dôchodku sa rozhodovalo podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a nie podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Tento zákon nadobudol účinnosť 1. januára 2004. Žalobca je poistencom aj podľa tohto zákona, keď bol zúčastnený na dôchodkovom zabezpečení podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004. Poistencom patria práva pri výkone sociálneho poistenia rovnako v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v sociálnom zabezpečení ustanovenou zákonom č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a poistenec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté v dôsledku nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa domáhať právnej ochrany na súde podľa antidiskriminačného zákona.

52. Žalobca taktiež namietal, že mu prijatím zákona bola spôsobená škoda. Podľa antidiskriminačného zákona právo na náhradu škody nie je týmto zákonom dotknuté. Keďže zákon o sociálnom poistení nadobudol účinnosť 1.1.2004, tento dátum je významný pre okamih začiatku vzniku škody.

53. Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (t.j. od 1.7.2004). Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi (zákon č.58/1969 Zb). Podľa zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli a neuvádza škodu spôsobenú legislatívnou činnosťou.

54. Súd konštatuje, že „zákon o sociálnom poistení“ nespĺňa definíciu rozhodnutia, ani úradného postupu, keď zákon je všeobecne záväzný právny predpis (normatívny právny akt), čo potvrdzuje aj znenie neskoršieho zákona č. 513/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý za nesprávny úradný postup nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky, t.j. uznávať sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch a kontrolovať, ako sa dodržiavajú.

Aj keby túto definíciu spĺňal, čo nespĺňa, nárok na náhradu škody by nebolo možné uplatniť, ak nebol zrušený príslušným orgánom ako nezákonný. Ústavný súd Slovenskej republiky namietaný zákon, alebo jeho ustanovenia, nevyhlásil za neústavný.

55. Pokiaľ ide o namietanú diskrimináciu, zákon uvádza, že nepriamou diskrimináciou nie je, ak predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu. Diskrimináciou nie je ani rozdielne zaobchádzanie z dôvodu veku, ktoré spočíva v ustanovení rôznych vekových hraníc na vznik nároku na starobný dôchodok a invalidný dôchodok v tomto systéme, ako aj v ustanovení rôznych vekových hraníc v tomto systéme pre zamestnancov alebo skupiny zamestnancov, a používanie rôznych spôsobov výpočtu týchto dôchodkov, ktoré sú založené na kritériu veku.

56. Žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 12/2014 z 10. júna 2015, podľa ktorého: Rozlišovanie poistencov z hľadiska ne/splnenia podmienky „nepretržitosti“ zamestnania je podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky ústavne akceptovateľné a nemožno ho považovať za ústavne neprijateľné právne riešenie, ktoré určitý okruh fyzických osôb neodôvodnene zvýhodňuje, a to najmä za situácie, ak napadnuté ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov platia pre všetkých poistencov spĺňajúcich zákonom ustanovené podmienky rovnako. Aj z odlišného stanoviska sudcu Lajosa Mészároša k nálezu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. PL. ÚS 12/2014 vyplýva, že: Zákonodarca má širokú diskreciu pre zvolenie konkrétnej dôchodkovej politiky a samotná zmena systému zo zabezpečovacieho-solidárneho na poistný-zásluhový nie je z ústavného hľadiska ničím vadná.

57. Na základe všetkých vyššie uvedených záverov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

58. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti uznesenia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Súd v súlade s citovanými ustanoveniami a v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému ako plne úspešnej strane v konaní plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti predmetného rozsudku. Zároveň súd dodáva, že neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalovaným nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nemal priznať. Zároveň súd poukazuje na dôvodovú správu k ustanoveniu § 257 CSP, podľa ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať reštriktívne a jeho uplatnenie je možné iba výnimočne, ktoré výnimočné dôvody neboli žalobcom tvrdené, ani súdom v konaní zistené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava /§ 365 ods. 1 CSP/.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a to ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania /§ 127 ods. 1 a 2 CSP/ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).